

[Christophersen]

Det vigtigste problem i EF er naturligvis den fælles landbrugspolitik og den fremtidige budgetpolitik. De to ting hænger sammen. Her har det principielle danske standpunkt jo hidtil været, at medlemslandenes bidrag til Fællesskabet må fastsættes på grundlag af den politik, der rent faktisk er truffet beslutning om i Ministerrådet. Jeg vil godt for en sikkerheds skyld spørge udenrigsministeren, om dette stadig er regeringens synspunkt. Det vil jeg håbe det er, for det må være det afgørende for Danmark. Vi må ikke bøje os for den tankegang, som kommer til udtryk fra visse andre EF-lande, at eftersom man nu inden længe når loftet, ja, så må man altså begynde at invalidere den fælles politik.

Jeg vil om det rent principielle sige, at jeg helt kan tilslutte mig, at udenrigsministeren taler om, at man skal bevare landbrugspolitikens principper. De principper og mekanismer er efter vores opfattelse det fælles marked, befrielse for kvoteringsordninger, befrielse for restriktionsordninger, med et prisniveau, der sikrer omkostningsdækning, som sikrer landbruget rimelige indkomster, byggede på en fælles finansiering. Det er de principper, der ligger til grund for den fælles landbrugspolitik, og jeg vil opfordre regeringen til under sine konsultationer i den kommende tid at stå fast på dem.

Til sidst kun dette: I dag taler vi jo om de glade 1960ere. Det er karakteristisk for den slags udtryk, at dem opfinder man først mange år efter, at en periode er afsluttet. I 1960erne tror jeg ikke der var nogen, som følte, at de levede i en specielt glad tid, og i virkeligheden var 1960erne jo en periode, hvor den internationale spænding var ganske stor. Vi havde interventionen i Tjcekoslovakiet. Vi havde fortsat konflikter mellem Øst og Vest omkring så ømtålelige felter som Berlin. Vi havde en meget kold periode i Centraleuropa. Vi havde et ubegrænset atomvåbenkapløb langt op i 1960erne.

1970erne vil vi måske erindre som de usikre 1970ere, som et årti, hvor der indtrådte mange forandringer i værdinormer og i internationale magtforhold, men vi skal dog ikke glemme, at 1970erne også bød på forbedringer af den internationale situation, som vi gerne skulle holde fast ved. Afkoloniseringen blev gennemført. Vi fik demokrati i Spanien, i Portugal, i Grækenland. Vi fik trods alt en bedre dialog mellem Øst og Vest. Vi begynd-

te at integrere Kina i det internationale samfund. Alt sammen værdifulde udviklinger i 1970erne.

Det er nok for tidligt at spå om, hvad der bliver 1980ernes kendetegn, men noget kunne jo tyde på, at det bliver et afklaringsårti, en tilbagevenden fra de store illusioners verden til en bevidsthed om, at vi dog fortsat lever i en farlig og risikobetonet tidsalder.

Det, der er brug for efter venstres opfattelse, er i en sådan periode, at balancen mellem Øst og Vest sikres på det militære plan, at de vestlige demokratier kommer til at stå som den tredje verdens nære ven og allierede, at vi gør en indsats for at hjælpe dem op på et højere socialt stade, at vi styrker de demokratiske traditioner, som stadig er spinkle i disse lande, at vi i Danmark holder fast ved vore alliancer, at vi styrker det europæiske samarbejde, det nordiske samarbejde, samarbejdet med De Forenede Stater, men at vi også forstår, at forudsætningen for, at vi kan styrke disse samarbejder, er, at vi selv yder et bidrag, og at vi selv står som troværdige samarbejdspartnere, der også vil betale den pris, det koster at være med i alliancer, og endelig, at vi bidrager til, at andre kan se og respektere, at Vesten har sin vilje til at forsvare sit demokrati og sin frihed og har sin økonomiske styrke i behold.

Ninn-Hansen (KF):

Mens vi er samlet her i folketings salen – sådan da – for at høre og har hørt udenrigsministerens tale og den debat, der følger efter, så tikker fjernskriverneovre i udenrigsministeriets nye bygning på den anden side Knippelsbro for at fortælle alverdens ambassader i hvert fald, hvad den danske udenrigsminister mener. Det kan de jo hurtigt få besked om, for talen havde et indhold, som må gøre det unødvendigt at sende den i kode.

Jeg tror, det er vigtigt, at man rundt omkring i verden får at vide, hvad vi mener om dansk udenrigspolitik, og ved tidligere lejligheder – sidst, da vi havde en debat i maj 1980 – har jeg stærkt pointeret nødvendigheden af, at udenrigspolitikken føres af udenrigsministeren.

I den anledning og for at fremhæve nødvendigheden af dette vil jeg gerne allerede nu sige, at jeg ønsker undervisningsministeren på talerstolen. Jeg håber, at jeg siger det